

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Κ. ΠΑΣΙΑ

πού πάει
το λευκό
όταν
το χιόνι
λιώνει;

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

πού πάει το λευκό
όταν το χιόνι λιώνει;

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Κ. ΠΑΣΙΑ

LIBRON
ΕΚΔΟΤΙΚΗ

πρώτη έκδοση, Φεβρουάριος 2016

© Copyright 2016, LIBRON ΕΚΔΟΤΙΚΗ Ι.Κ.Ε. & Καλλιόπη Κ. Πασιά Αθήνα, 2016

ISBN 978-618-82421-0-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Ποίηση

Καλλιόπη Κ. Πασιά, *πού παει το λευκό όταν το χιόνι λιΩνει;*

Επιμέλεια - Διόρθωση: Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος & Βακάλη Π. Άννα

Σελιδοποίηση: Μιχάλης Ζούπας - www.zoupas.gr

Εξώφυλλο: Αντώνης Γιαννόπουλος

LIBRON Εκδοτική Ι.Κ.Ε.

Λουκιανού 25 & Χάρπτος, 106-75 Αθήνα, Τ. 210-3314105

eMail: info@libron.gr • website: www.libron.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αγάπη	13
Βιαστική βόλτα	14
Γεννητική	15
Διαλογισμοί	16
Ερωτηματικό	17
Ζωή	18
Ηρωίδα	20
Θάνατος	22
Ιστορίες	24
Κάθε	25
Λόγος	26
Μη	29
Νεκρική νύχτα	30
Ξοδέματα	31
Όνειρο	32
Πρώτη (κάτω παύλα)	33
Rock ρούμι	35
Σταθμός	36
Τρεις τύχες	39
Υστερόγραφο	40
Φοβάμαι	41
Χασάν	42
Ψιχάλες ψυχωφέλειας	43
Ωρες	44

*Αφορμή είναι τα όνειρα
αφορμή είναι οι λέξεις
όταν τα δύο αυτά σμίγουν
γίνονται αλφαβήτα πλασμένη από την αρχή
αφορμή είναι,
κι αρχή.*

**Ό,τι αφήνω έκθετο
είναι ό,τι ένθετο σε 'μένα παραμένει**

Αγάπη

Χρόνια τώρα οι άνθρωποι καταβροχθίζουν ο ένας τον άλλον,
έτσι που να αναρωτιέσαι αν ο κόσμος γυρνά πίσω
στην απαρχή του.
Και αν το κάνουν,
ας είναι μόνο απ' **Αγάπη**

* * *

Μαζεύεις πέντε γράμματα
Απλά
τα κρατάς στην αγκαλιά σου σφιχτά
Γιατί
παίζεις μαζί τους, ευλαβικά, λυτρωτικά
Αύριο
τα επιστρέφεις δυναμωμένα
Πολλά
δεν μπορεί να έχεις αλλιώς
Ημερέψει.

Βιαστική βόλτα

Βιάστηκα να σε πω καλοκαίρι... βασανιστικό.
Μπόρα είσαι καλοκαιρινή, απ' αυτές που βγαίνεις έξω και χορεύεις
να τις συναντήσεις.

* * *

Είναι δύο κύκλοι αυτοί οι άνθρωποι που κάνουν βόλτες μες στο
σύμπαν.

Κάποια στιγμή σκοντάψαν ο ένας πάνω στον άλλο,
θα μπορούσαν να είχαν απωθηθεί με βία,

14

κάπου όμως άφησαν πέρασμα,

μάλλον εκεί στις μικρές πληγές σκαμμένες.

Χρόνια ολάκερα, μηχανικά βιωμένα, με ανάσες χλιαρές,
ενίοτε σιωπηλές, άλλοτε φοβισμένες,

για πολλούς, για όλους.

Άλλαξε όμως τότε η πνοή,

ακούστηκε για λίγο η φωνή,

καθάρισε η ανάσα.

Τη δικιά τους την είχαν ξεχάσει, την είχαν πλέον χάσει,

τη χάρισαν,

την πήραν πληγή,

την επέστρεψαν αγάπη.

Γεννετική

Πρωτοβαφτίσανε ό,τι δεν έχει όνομα
και αφάιρεσαν την κοινοτοπία απ' ό,τι είχε.
Ζωντάνεψαν τα κύτταρα σε τρελό ρυθμό,
για να κινούν τα σύμπαντα
και έγιναν ενέργειες.

Γέννα.

Και οι ίδιοι εκεί, να διακτινίζονται ο ένας μέσα στον άλλον.
Κάπως έτσι εκρήγνυται και φτάνει η αστερόσκονη,
εκεί που ονομάτισε προορισμό της.

Γέννα.

Κοίτα να δεις ένα χαμόγελο, γέννησε λέξεις, που γέννησαν
χαμόγελα,
που γέννησαν μια ιστορία και οι δύο ήρωες ξαναγεννήθηκαν.
Έλα να φτιάξουμε μια νέα γραμματική να καταργεί τους χρόνους.

Γεννετική.

* * *

«Ν' ακούς, ν' ακούς τον κόσμο κοριτσάκι.
Υπάρχει πολύς πόνος εκεί έξω, και ο καθένας σέρνει μια πετριά.
Σχώρα τους και θα 'σαι γαληνεμένη»

Διαλογισμοί

Ίσως η πιο όμορφη απ' τις διαδρομές να είναι αυτή
πάνω σε φλέβες
έτοιμες να εκραγούν
από πόθο.

* * *

Είναι και μέρες που ψυχή – κορμί Δίδυμοι Πύργοι γκρεμισμένοι.

* * *

16

Η δυσπιστία στο βλέμμα του συνομιλητή, η καχυποψία πίσω απ' τις
λέξεις,
η απελπισία στη στάση του κορμιού,
η μεγαλύτερη ένδειξη πολέμου.

* * *

Διαλέγεις τρεις λέξεις, φτιάχνεις μια ιστορία, Οδύσσεια ολόκληρη.

Ερωτηματικό

Πέμπτη βράδυ στην άκρη της πόλης,
ακινητοποιημένη μέρες τώρα
από τη λάθος στιγμή
ή ίσως να 'ταν και η σωστή
κάθε αίσθηση όμως ζωντανή,
ενισχυμένη.
Ήχοι και φώτα από μακριά,
και αρώματα
και γέλια,
πόσα απ' αυτά αληθινά, πόσα προσποιημένα.
Λείπουν οι μυρωδιές
που κάνουν μια στιγμή προσωπική,
από σημεία του σώματος καλά κρυμμένα.
Και οι μελωδίες
που τραγουδούν οράματα προσωποποιημένα.
Κλείνω τελείες
για όσα η στιγμή στερεί,
σαν δήθεν άρνηση αναπόδραστη.
Κρατώ θαυμαστικά
για ό,τι τ' αύριο φέρει,
με τάχα θέληση απροσπέλαστη.
Αυτό που μένει στην αυγή που ξημερώνει
ένα ερωτηματικό.